

Влада Србије тек јуче је учинила оно што требало да пресече 21. марта ове године, када се на тендер за продају Телекома Србија јавио само аустријски имењак и то с „непристојном” понудом – 950 милиона евра за 51 одсто удела. За 450 милиона евра мање него што је Србија затражила као минималну цену за своју националну телефонску компанију.

Све оно што се после тога дешавало, продужавање рока у два наврата, које се многим учинило као понижавајуће мољакање јединог купца да ипак побољша понуду, није вредно спомена.

Коначно та тужна транзициона епизода је окончана, али њом се отварају многа питања. А прво мора да буде – да ли су наша влада и људи око ње, који су се бавили овим ћоравим послом, извукли неку поуку из овог неуспелог тендера у коме нису нудили лоше, посрнуло предузеће, већ једину профитабилну компанију у државној сусвојини с Грцима, односно немачким Телекомом?

О томе ћемо се, боже здравља, сведочити, али тек за годину-две, јер је сасвим извесно да садашња влада и њен стручни тим више немају кредита за неки нови тендер и продају Телекома. Дакле, о томе ћемо мислити сутра, али већ данас морамо знати како овако велики и скуп посао не треба више да радимо.

Јер, пропаст овог тендера није обична пословна вест. Данас нисам продао све јабуке. Нека. Сутра ћу. Телеком је наше најуносније предузеће у чији су развој и данашњу инфраструктуру улагале генерације. Тај комад породичног сребра не износи се сваки дан на пазар и не продаје се испод руке. озбиљне државе, пре него што се на то определе, дуго процењују када је за то најбољи тренутак, а потом ангажују угледне саветнике да им тај посао ваљано организују и за њихов рачун обаве. И то, разуме се, мора да се добро плати.

Од избора саветника па надаље код нас је све кренуло траљаво, алкаво и дозлабога исполитизовано да се до последњег часа изјашњавања купаца није заправо ни знало шта ми то и колико продајемо. Иде ли цела инфраструктура или – не. Који део се не сме продавати? У свет су ишле контрадикторне вести све до ове, последње, у којој светској економској јавности саопштавамо да одустајемо од продаје. Као да нисмо имали онолико искуства у пропалим и врло рђаво вођеним тендерима. РТБ Бор, рецимо. Али, ми смо мајстори да се сваки пут опечемо иако смо већ пуни ожиљака од ранијих неуспелих покушаја.

На задовољство многих, који су се противили продаји Телекома, Србија ће остати његов већински власник. Али, суштина ствари није у пуком власништву, већ у интересу ове државе да то њено вредно предузеће настави да се развија, повећава вредност и техничко-технолошку способност пред налетима нових изазова и конкуренције. Да нам се не догоди да сутра зажалимо што га не дадосмо и испод задате цене Аустријанцима. Е, то би заиста било неопростиво. Чак и горе од свега што нам се дешавало у минулих неколико месеци.

(Политика)